

COMPLEXES, CULTURES I CASALS*

Tot just acabats de sortir d'un procés electoral, amb les seves promeses, programes, paperetes i demés pasquins que han acabat sent pastura de reciclatge per aquells riudomencs més conscienciats, vet-ho aquí que el personal torna a tirar de veta i ens floreixen, per bústies i botigues, tot un seguit d'opuscles informatius al voltant del govern municipal.

De fet, algun molt més florit que els altres, sense estalviar colorins, tintes ni dibuixets, s'autoproclama *Important!*, amb tampó imprès, la qual cosa pot fer pensar, al primer cop d'ull, que a un li ha tocat un cotxe i ara només li cal triar el color.

Fins i tot, tal com està el panorama, a la vista dels plànols impresos, hom pot pensar que es tracta del "*pisó pilotó*" d'alguna nova promoció immobiliària –vés a saber si amb vistes al riu o amb vistes als oms, amb dinar i xerrada informativa als senyors futurs compradors, inclòs, és clar, obsequi de "*garrafa de cinco litros de aceite*" i "*paletilla curada*".

Comprovada la naturalesa del pamflet, just abans de sortir a comprar un cartell d'aquells de "*No s'admet propaganda comercial*", m'adono de la "*importància*" del document i arribo a les següents conclusions: 1- Efectivament és propaganda comercial, i 2- Em prenen per imbècil. Directament i sense embuts.

Estic parlant, és clar, del "*Comunicat al poble de Riudoms (Important!): Adéu al Nou Casal*", de CiU (ho posa a baix al final, en un quadrat).

Deixant de banda el to i les formes, fins i tot no entrant en consideracions sobre el joc de mans que es fa amb paraules i conceptes (es barreja la gimnàsia de les darreres eleccions amb la magnèsia del nou equipament sociocultural; es parla de democràcia en majúscules i negretes i més endavant descobrim el nefast mecanisme que permet que 7 vots valguin més que 6 –intolerable!; es parla de la pèrdua de subvencions concedides per obres en el període 2006-2008 –no estem al 2006?...), inclús abandonant les qüestions que poden sorgir sobre el personal que l'ha deixat net i polit per impremta, en quines hores i amb quina impremta, el poble de Riudoms a qui se li comunica no-sé-què del nou casal, no és tant curt de gambals com per no pensar en el vell Casal.

Probablement, la presidència del partit que governa a l'Ajuntament, pensa que, amb tants anys sense *equipament cultural*, la gent de Riudoms ja no té cultura suficient per entendre res i que s'empassem qualsevol pamflet informatiu mentre hi hagi colorines i dibuixets.

He assistit i he estat informat dels Plens municipals que tractaven el tema (el primer, per cert, abans de la gimnàsia de les eleccions catalanes), i descobreixo amb sorpresa que, el que fins ara era el complex, l'equipament sociocultural, la sala polivalent i biblioteca, resulta que, mitjançant comunicat, es converteix en el Nou Casal.

No s'equivoquin els capitosts de CiU, és veritat que la paraula Casal a Riudoms té el millor dels sentits i l'enyor més justificat, però no és de l'edifici, del patrimoni físic, del totxo i els milions que estem parlant, sinó de l'enorme patrimoni social i participatiu que representava el Casal.

Un patrimoni pràcticament desaparegut i que els riudomencs recordem com a símbol d'un poble millor que el que avui ens estan construint. Amb nosaltres dins però sense nosaltres.

Edificat mitjançant la col·laboració de tothom, un poble aveïnat i cohesionat, fent pasta i viatges d'arena, a pols i sense més xarxa de subvencions que la cessió de l'espai per part de la Parròquia. I després ve el veritable patrimoni: pares i fills que comparteixen un espai associatiu, fan teatre junts, avis i néts assisteixen a actuacions diverses, generacions senceres creixen i es senten lligades al Casal com a part d'un poble.

Aquest era, i és, el veritable patrimoni del Casal que en els darrers anys se n'ha anat en orris.

Avui, malgrat les riqueses promeses, només tenim un poble més gran i desdibuixat i menys participatiu.

Si l'Ajuntament, els senyors de CiU al govern municipal, realment desitgen fer un nou Casal, comencin a revifar les brases de la participació de la societat civil, a recuperar l'esperit d'aquells que enyoren fer teatre, a cercar, en definitiva, l'esperit d'un Riudoms diferent del que estan aixafant sota el totxo i l'asfalt.

És tan fàcil com deixar de jugar a les casetes i obrir-se a les entitats, a la gent amb inquietuds. Queden riudomencs que són un doll d'experiència a l'hora de participar en la construcció i la gestió de casals i piscines (fins i tot n'hi ha no gaire lluny de vostès, senyors de CiU que fan els pamflets).

De ben segur que si la democràcia que maleeixen els hagués estat favorable, fins i tot s'hagués fet una presentació del projecte amb maqueta i canapés inclosos. Doncs comencin per informar i deixar participar en el projecte a les mateixes associacions que els senyors regidors de l'Ajuntament haguessin convidat a la tifara.

Escoltin la gent i les entitats, i no divideixin en bons i dolents, encara que en ocasions no pensin com vostès o vulguin expressar la seva opinió.

Si no es comprèn això, tant fa qui ho acabi fent, aquest equipament sociocultural que Riudoms necessita, per gran i car que sigui serà només totxo, carn de cultura programada al servei dels altres, però no dels riudomencs.

Veient el projecte, la manca d'un model de foment i gestió, i la política cultural d'aquest Ajuntament, sovint posant traves a iniciatives d'entitats amb inquietuds culturals i de participació, molt em temo que els riudomencs tindriem poc a dir i menys a fer amb l'ús de l'equipament.

I això, ben lluny de ser un nou Casal, és el definitiu certificat de defunció d'allò que, del vell Casal, pugui quedar als cors de molts riudomencs.

Això sí, descomptades les subvencions, ho continuarem pagant entre tots. Com els vanos, les postals, els butlletins, els canapés i el manteniment general.

Salvador Mestre Gispert